

ଆକାଶବାଣୀରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ "ମନ କି ବାତ୍" କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ

Posted On: 29 JAN 2017 10:11AM by PIB Bhubaneswar

ମୋର ପ୍ରିୟ ଦେଶବାସୀଗଣ, ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ।

26 ଜାନୁଆରୀ, ଆମର ଗଣତନ୍ତ୍ର ଦିବସକୁ ଦେଶର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଉଦ୍‌ଘୋଷଣା ସହ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପାଳନ କଲୁ । ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, ନାଗରିକଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ନାଗରିକଙ୍କ ଅଧିକାର, ଗଣତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତି ଆମର ଅଙ୍ଗୀକାରବଦ୍ଧତା, ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ ଏହା ଏକ ସଂସ୍କାର ଉତ୍ସବ ମଧ୍ୟ ଅଟେ ଯାହା ଆଗାମୀ ପିଢ଼ିମାନଙ୍କୁ ଗଣତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତି, ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ଦାୟାବୁ ପ୍ରତି ସଚେତନ ମଧ୍ୟ କରୁଛି ଏବଂ ସଂସ୍କାରସମ୍ପନ୍ନ ମଧ୍ୟ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆମ ଦେଶରେ ନାଗରିକମାନଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଏବଂ ନାଗରିକମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ଉପରେ ଯେତେ ବିଚାର ଆବଶ୍ୟକ, ଯେତେ ଗଭୀରତାର ସହ ବିଚାର ଆବଶ୍ୟକ, ଯେଉଁ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଆଲୋଚନା ହେବା କଥା ତାହା ହେଉ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ ସବୁବେଳେ ଅଧିକାର ଉପରେ ଯେତେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି, କର୍ତ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉ । ଅଧିକାର ଏବଂ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଉଭୟ ଧାରଣା ଉପରେ ହିଁ ଭାରତର ଗଣତନ୍ତ୍ରର ରେକ ଦୃଢ଼ଗତିରେ ଆଗେଇ ପାରିବ ।

ଆସକାଳି ଜାନୁଆରୀ 30 ତାରିଖ । ଆମର ପୂଜ୍ୟ ବାପୁଙ୍କର ପୁଣ୍ୟଦିନି । ଜାନୁଆରୀ 30 ତାରିଖ ଦିନ ଆମେ ସମସ୍ତେ 11ଟାରେ ହୁଇ ମିନିଟ ନୀରବ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରାଣବଳି ଦେଇଥିବା ଶହୀଦମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ଦେଇଥାଉଁ । ଏକ ସମାନ ରୂପରେ, ଏକ ଦେଶ ରୂପେ ଜାନୁଆରୀ 30 ତାରିଖ, ଦିନ 11ଟା ବେଳେ 2 ମିନିଟ ପାଇଁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ଗୋଟିଏ ସହଜ ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହେବା ଉଚିତ । ହୁଇ ମିନିଟ ହୋଇଥାଉ ପଛେ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଏକତା, ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ଶହୀଦମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧାଭାବ ପରିପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ । ଆମ ଦେଶରେ ସେନାବାହିନୀ ପ୍ରତି, ସୁରକ୍ଷା ବାହିନୀ ପ୍ରତି ଗୋଟିଏ ଆଦରର ଭାବନା ରହିଛି । ଏହି ସାଧାରଣତନ୍ତ୍ର ଦିବସର ଅବ୍ୟବହିତ ପୂର୍ବରୁ ବିଭିନ୍ନ ବୀରତ୍ୱ ପୁରସ୍କାରରେ ଯେଉଁ ବୀର ଯବାନମାନେ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରବର୍ଗଙ୍କୁ ମୁଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି । ଏହି ପୁରସ୍କାରଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ କିନ୍ତୁତନ୍ତ୍ର, ଶୌର୍ଯ୍ୟତନ୍ତ୍ର, ପରମ ବିଶିଷ୍ଟ ସେବା ପଦକ, ବିଶିଷ୍ଟ ସେବା ପଦକ ଏଭଳି ଅନେକ ଶ୍ରେଣୀ ରହିଛି । ମୁଁ ବିଶେଷକରି ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ଆପଣମାନେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ବହୁତ ସକ୍ରିୟ ରହୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ଗୋଟିଏ କାମ କରିପାରିବେ କି ? ଏଥର ଯେଉଁ ବୀରମାନଙ୍କୁ ଏହି ପୁରସ୍କାରମାନ ମିଳିଛି, ଆପଣ ନେଟ(Internet)ରେ ଖୋଜିପାରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସଂପର୍କରେ ହୁଇପଦ ଭଲ କଥା ଲେଖନ୍ତୁ ଏବଂ ତାହାରେ ନିଜର ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଂଚାନ୍ତୁ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ସାହସ, ବୀରତ୍ୱ ଏବଂ ପରାକ୍ରମର କଥା ବିଷ୍ଣୁତ ଭାବେ ଶାଣ୍ଟି, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ, ଗର୍ବ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ, ପ୍ରେରଣା ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ 26 ଜାନୁଆରୀକୁ ଆନନ୍ଦ ଭରସା ସହ ପାଳନ କରାଯାଇଥିବା ଖବର ଶୁଣି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥିଲୁ, ସେତେବେଳେ କାଶ୍ମୀରରେ ଦେଶର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଯବାନ ବରଫ ଅତୀତ ଖସିବା ଯୋଗୁଁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ । ମୁଁ ଏହି ସମସ୍ତ ବୀର ଯବାନମାନଙ୍କୁ ଆଦର ସହ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ଜ୍ଞାପନ କରୁଛି । ପ୍ରଣାମ କରୁଛି ।

ମୋର ଯୁବବନ୍ଧୁଗଣ, ଆପଣମାନେ ତ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସବୁବେଳେ "ମନର କଥା" ହୃଦୟର କଥା କହିଆସିଛି । ଜାନୁଆରୀ, ଫେବୃଆରୀ, ମାର୍ଚ୍ଚ, ଏପ୍ରିଲ – ଏହି ମାସଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିବାର ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷାର ମାସ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରାୟତଃ ଘରେ ଜଣେ, ଦୁଇଜଣ ପିଲାଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସାରା ପରିବାର ପରୀକ୍ଷାର ବୋଝ ତଳେ ଥାଏ । ତେଣୁ ଭାବିଲି ଯେ, ଏହା ଉଚିତ ସମୟ ଅଟେ । ମୋର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ କଥା ହେବା ପାଇଁ, ସେମାନଙ୍କ ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେବାପାଇଁ, ସେମାନଙ୍କ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ସହ କଥାହେବା ପାଇଁ ମୋର ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି, ମୁଁ ଯେଉଁଠି ବି ଯାଇଛି, ସାହାଜୁ ଭେଟିଛି, ପରୀକ୍ଷାଟି ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧାର କାରଣ ଭାବରେ ଦେଖା ଦେଇଛି । ପରିବାର ବ୍ୟସ୍ତ, ଛାତ୍ର-ଛାତ୍ରୀ ବ୍ୟସ୍ତ, ଶିକ୍ଷକ ବ୍ୟସ୍ତ, ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ପରିବେଶ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ । ମୋତେ ସବୁବେଳେ ଲାଗେ ଯେ, ଏଭଳି ପରିବେଶକୁ ବାହାରି ଆସିବା ଉଚିତ । ତେଣୁ ଆଜି ମୁଁ ଯୁବବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ ବିଷ୍ଣୁତ ଭାବରେ କିଛି କଥା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ଏ ସଂପର୍କରେ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଘୋଷଣା କଲି, ସେତେବେଳେ ଅନେକ ଶିକ୍ଷକ, ଅଭିଭାବକ, ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ମୋତେ ସନ୍ଦେଶ(Message) ପଠାଇଲେ, ପ୍ରଶ୍ନ ପଠାଇଲେ, ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ, କଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ପରିପ୍ରକାଶ କଲେ, ଅସୁବିଧା ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କଲେ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବା ପରେ ମୋ ମନକୁ ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକ ଠିକ ଆସିଲା, ତାହା ଆଜି ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ମୋତେ ସୃଷ୍ଟିକର ଗୋଟିଏ ଟେଲିଫୋନ୍ ବାଣ୍ଟି ମିଳିଲା, ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଶୁଣନ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟି କାଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି :

"ସାର, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏତିକି କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ, ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ପ୍ରାୟ ଏଭଳି ହେଉଛି ଯେ, ଆମ ଘରେ, ସାହି ପଢ଼ିଶାରେ, ଆମ ସୋସାଇଟିରେ ଅତି ଭୟଙ୍କର ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ । ଯାହା ଫଳରେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ପ୍ରେରଣା ପାଇବା ବଦଳରେ ନିରୁତ୍ସାହିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି"।

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏତିକି ପଚାରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ, ଏହି ପରିବେଶ କାଣ ଆନନ୍ଦବାୟକ ହେଇପାରିବନି ? ଅବଶ୍ୟ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ସୃଷ୍ଟି ପଚାରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଥିବ । ପରୀକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଖୁସିର ଅବସର ହେବା ଉଚିତ । ବର୍ଷଯାକ ପରିଶ୍ରମ କରିଛନ୍ତି, କିଛି ଏକ କରି ଦେଖାଇବାର ବେଳ ଆସିଛି – ଏହା ଏଭଳି ଉତ୍ସାହ ଉଦ୍‌ଘୋଷଣାର ପର୍ବ ହେବା ଉଚିତ । ଖୁବ କମ ଲୋକ ଆଧୁନିକ, ପରୀକ୍ଷା ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ(Pleasure), ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ତ ପରୀକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ମାନସିକ ଚାପ(Pressure)। କିନ୍ତୁ ପରୀକ୍ଷାକୁ ଆନନ୍ଦ କିମ୍ବା ମାନସିକ ଚାପ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ - ତାହା ଆପଣ ସ୍ଥିର କରିବେ । ଯିଏ ଆନନ୍ଦ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବ ସେ ପାଇବ ଏବଂ ଯିଏ ମାନସିକ ଚାପ ଭାବିବ ସେ ଅନୁଚାପ କରିବ । ତେଣୁ ମୋ ମତରେ ପରୀକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଉତ୍ସବ । ପରୀକ୍ଷାକୁ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ସବ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ । ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ସବ ବା ପର୍ବ ହୋଇଥାଏ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଉତ୍ସର୍ଜନ ହିଁ ପରିପ୍ରକାଶ କରିଥାଉଁ । ଉତ୍ସବ ସମୟରେ ହିଁ ସମାଜର ଶକ୍ତି ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାଏ । ଯାହା ଉତ୍ସବର ଉତ୍ସବ ତାହା ପ୍ରଘଟ ହୋଇଥାଏ । ସାଧାରଣତଃ ଆମକୁ ଲାଗେ ଯେ ଆମେମାନେ କେତେ ବିଶ୍ୱାସୀନୀତ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ 40-45 ଦିନ ଧରି ଚାଲୁଥିବା କୁଳ ମେଳାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେଖି ସେତେବେଳେ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ, ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧି କେତେ ମାତ୍ରାରେ ରହିଛି । ଏହା ଉତ୍ସବର ଶକ୍ତି । ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ସାରା ପରିବାରରେ, ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ସବର ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ଉଚିତ । ଆପଣ ଦେଖିବେ ଏହି ମାନସିକ ଚାପ, ଆନନ୍ଦର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ଉତ୍ସବର ଆନନ୍ଦ ପରିବେଶକୁ ବୋଝମୁକ୍ତ କରିଦେବ । ମୁଁ ବିଶେଷକରି ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ଯେ, ଏହି ତିନି ଚାରି ମାସକୁ ଏକ ଉତ୍ସବର ବାତାବରଣରେ ପରିଣତ କରନ୍ତୁ । ସାରା ପରିବାର ଗୋଟିଏ Team ଭାବରେ ଏହି ଉତ୍ସବକୁ ସଫଳ କରିବାରେ ନିଜର ଭୂମିକା, ନିଜ ନିଜର ଭୂମିକା ଉତ୍ସାହର ସହିତ ତୁଲାଇ । ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବେ, ଧିରେ ଧିରେ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବ । ବାସ୍ତବିକତା ଏହା ଯେ କନ୍ୟାକୁମାରୀ ଠାରୁ କାଶ୍ମୀର ଯାଏ.....। କଲ୍ଲୁ ଠାରୁ କାମରୂପ ଯାଏ, ଅମ୍ବେଲୀ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅରୁଣାତଳ ପ୍ରଦେଶ ଯାଏ ଏହି ତିନି ଚାରି ମାସ କେବଳ ପରୀକ୍ଷା ହିଁ ପରୀକ୍ଷା ଚାଲିଥାଏ । ଏହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦାୟାବୁ ଯେ ଆମେ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ଏହି ତିନି-ଚାରି ମାସକୁ ନିଜ ନିଜ ଭଙ୍ଗରେ, ନିଜ ନିଜ ପରମ୍ପରାକୁ ନେଇ, ନିଜ ନିଜ ପରିବାରର ପରିବେଶକୁ ଉତ୍ସବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତୁ । ତେଣୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କହିବି ଯେ smile more score more – ହସ୍ତସ୍ଥିରେ ରହନ୍ତୁ ଅଧିକ ମାର୍କ ରଖନ୍ତୁ । ଏହି ସମୟକୁ ଯେତେ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ବିତାଇବେ, ସେତେ ଅଧିକ ନମ୍ବର ପାଇବେ, କରି ଦେଖନ୍ତୁ ନା । ଆପଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିବେ, ଯେ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ହସନ୍ତି, ଆପଣ ନିଜକୁ ଆରାମ(Relax) ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ଆପଣ ସହଜରେ ଆରାମ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଆରାମ ହୋଇଗଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ପୁରୁଣା କଥା ମଧ୍ୟ ସହଜରେ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ । ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଶିକ୍ଷକ ଶ୍ରେଣୀଗୁହରେ କାଣ କହିଥିଲେ ସେହି ପୁରା ବୁଝା ମନେପଡ଼ିଯାଏ । ଆପଣ ଜାଣିବା ଦରକାର ଯେ, ସ୍ମୃତି ଓ ସ୍ମରଣ ଶକ୍ତି କୁ ମନେପକାଇବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ, ଆରାମ କରିବା ବେଳେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ରହିଛି । ଆପଣ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ଥିବା ବେଳେ ସବୁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ । ବାହାର କଥା ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିପାରେନି କି ଭିତର କଥା ବାହାରକୁ ଆସିପାରେନି । ଚିନ୍ତା ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସ୍ଥାୟତା ଆସିଯାଏ, ତାହା ନିଜେ ଗୋଟିଏ ବୋଝ ପାଲଟିଯାଏ । ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ଆପଣ ଅନୁଭବ କରିଥିବେ ଯେ ଆପଣଙ୍କୁ ସବୁ ମନେପଡ଼େ । ବହି ମନେପଡ଼େ, ବିଷୟ ମନେପଡ଼େ, ପୃଷ୍ଠା ନମ୍ବର ମନେପଡ଼େ, ପୃଷ୍ଠାର ଉପରେ ଲେଖା ହୋଇଛି କି ତଳେ ଲେଖା ହୋଇଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ମନେପଡ଼େ, ହେଲେ ସେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶବ୍ଦଟି ମନେପଡ଼େନି । କିନ୍ତୁ ଯେମିତି ଆପଣ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ ବାହାରକୁ ଆସନ୍ତି, ହଠାତ୍ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେପଡ଼ିଯାଏ - ଆରେ, ଏହାହିଁ ତ ଥିଲା । ଭିତରେ କାହିଁକି ମନେପଡ଼ିଲାନି, କାରଣ ମାନସିକ ଚାପରେ ଥିଲେ । ବାହାରେ କାହିଁକି ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ? ଆପଣ ନିଜେ ହିଁ ତ ଥିଲେ । କେହି ତ କହି ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯାହା ଭିତରେ ଥିଲା, ତାହା ବାହାରି ଆସିଲା, କାରଣ ଆପଣ Relax ହୋଇଗଲେ । ତେଣୁ ସ୍ମରଣ ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ଯଦି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଔଷଧ କିଛି ଅଛି, ତାହା ହେଲା ଚାପମୁକ୍ତ ମନ ଅଥବା ଆରାମ କରିବା । ଏହା ମୁଁ ମୋର ନିଜସ୍ୱ ଅନୁଭୂତିରୁ କହୁଛି ଯେ, Pressure ସମୟରେ ଆମେ ନିଜକଥା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉ; କିନ୍ତୁ ଆରାମ ସମୟରେ ହଠାତ୍ ଆମକୁ ଏମିତି କଥାସବୁ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ଯାହା ଆମେ କଳ୍ପନା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବାନି । ଆପଣ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେକଥା ନୁହେଁ, ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ସୂଚନା ନାହିଁ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଆପଣ ପରିଶ୍ରମ କରି ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଭାରାତ୍ରାଜ ମନରେ ଆସାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦରିଆ ଏବଂ Tension ଡା' ଉପରେ ବୋଝ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ । 'A happy mind is the secret for a good mark-sheet' । ବେଳେବେଳେ ଲାଗେ ଯେ, ଆମେ ପରୀକ୍ଷାକୁ ଉଚିତ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀରେ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ । ଲାଗେ, ସତେଯେମିତି ଏହା ଜୀବନ-ମରଣର ପ୍ରଶ୍ନ । ଆପଣ ଯେଉଁ ପରୀକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ତାହା ବର୍ଷଯାକ ଆପଣ ପଢ଼ିଥିବା ପାଠର ପରୀକ୍ଷା । ଏହା ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନର ପରୀକ୍ଷା ନୁହେଁ । ଆପଣ କେମିତି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଛନ୍ତି, କେମିତି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରୁଛନ୍ତି, କେମିତି ଜୀବନ ଜାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତାହାର ପରୀକ୍ଷା ନାହିଁ, ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନରେ Class room ରେ Notebook ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ପରୀକ୍ଷା ବ୍ୟତୀତ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପରୀକ୍ଷାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସିଥିବ । ତେଣୁ, ଜୀବନରେ ସଫଳତା କିମ୍ବା ବିଫଳତା ସହ ପରୀକ୍ଷାର କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଏଭଳି ବୋଝରୁ ଆପଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଆମର ପୂର୍ବତନ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ତଥା ଏପିକେ ଅବଦୁଲ କଲ୍ଲାମଙ୍କର ଏକ ବହୁତ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ଉଦ୍‌ଘୋଷଣା ରହିଛି । ସେ ବାୟୁସେନାରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଗଲେ, ଫେଲ(Fail) ହୋଇଥିବେ, ବନ୍ଧା ବନ୍ଧା ଜିନିଷ ହିଁ ଧରିବେ ଏବଂ ତାହାରି ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣ ସୂଚୁତ କରିଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ବହିର୍ଭୂତ କଥା କିଛି ପରୀକ୍ଷାରେ ପଡ଼ିଗଲେ ଆପଣ ହଠାତ୍ ତଳକୁ ଖସିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆପଣ ଜ୍ଞାନକୁ କେନ୍ଦ୍ରିତ ରଖନ୍ତି, ତେବେ ଅନେକ କଥାକୁ ଆପଣ ନିଜ ଭିତରେ ସାଉଁଟି ନେବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାର୍କ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କଲେ ଆପଣ ଧିରେ ଧିରେ ନିଜ ଭିତରେ ସକୃତ୍ତିତ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ମାର୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସାମାମ ମଧ୍ୟରେ ସାମିତ ହୋଇଯିବେ । ଯାହା ଫଳରେ ପରୀକ୍ଷାରେ ଭଲ ପ୍ରମାଣିତ

"ଆଜିର ସମୟରେ ଶିକ୍ଷା ସମ୍ପର୍କରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆହ୍ୱାନ ଯାହା ଦେଖୁଛି, ତାହା ହେଲା ଯେ ଶିକ୍ଷା ପରୀକ୍ଷା କେନ୍ଦ୍ରିତ ହୋଇ ରହିଯାଇଛି । ମାର୍କ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଏହା ଫଳରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ନଶ୍ୱିତ ଭାବରେ ବହୁ ମାତ୍ରାରେ ବଢ଼ିଯାଇଛି; କିନ୍ତୁ ତା'ସହିତ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ମନରେ ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଢ଼ିଯାଇଛି । ତେଣୁ ଶିକ୍ଷାର ଏହି ବର୍ତ୍ତୁମାନର ଅବସ୍ଥା ଏବଂ ଏହାର ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ ଆପଣଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରା ସମ୍ପର୍କରେ ଅବଗତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।"

ଅବଶ୍ୟ ସେ ନିଜେ ହିଁ ଉତ୍ତର ଦେଇସାରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଚିନ୍ତାଟା ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ନିଜ କଥା କିଛି କହେଁ । Marks ଏବଂ Mark Sheetର ଏକ ସାମିତ ଉପଯୋଗ ରହିଛି । ଜୀବନରେ ତାହାହିଁ ସବୁକିଛି ନୁହେଁ । ଜୀବନ ତ ଏ କଥାକୁ ନେଇ ଚାଲେ ଯେ ଆପଣ କେତେ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି । ଜୀବନ ତ ଏ କଥାକୁ ନେଇ ଚାଲେ ଯେ, ଆପଣ ଯାହା ଶିଖିଲେ ତାହା ଜୀବନରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କଲେ କି ? ଜୀବନ ତ ଏ କଥାକୁ ନେଇ ଚାଲେ ଯେ ଆପଣ ପାଇଥିବା sense of mission ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ sense of ambition ମଧ୍ୟରେ କି ପ୍ରକାର ତାଳମେଳ ରହୁଛି । ଯଦି ଆପଣ ଏହି କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ତା'ହେଲେ Marks ମନକୁ ମନ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଆସିବ । ଆପଣଙ୍କୁ Marks ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇବାକୁ ପଡ଼ିବନି । ଜୀବନରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ(Knowledge) କାମରେ ଲାଗିବ, ଦକ୍ଷତା(Skill) କାମରେ ଲାଗିବ, ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ କାମରେ ଲାଗିବ, ସଂକଳ୍ପଶକ୍ତି କାମରେ ଲାଗିବ । ଆପଣ ହିଁ ମୋତେ କହନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ ପରିବାରର କେହି ଚାକ୍ଷର ଥିବେ ଏବଂ ପରିବାରର ସବୁ ଲୋକ ସେହି Family Doctor ପାଖକୁ ଯାଉଥିବେ । ଆପଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ସେହି Family Doctorଙ୍କୁ ପଚାରି ନଥିବେ ଯେ ସେ କେତେ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ୍ ହୋଇଥିଲେ । କେହି ପଚାରି ନଥିବେ ଆପଣ ଅନୁଭବ କରିଥିବେ ସେ ଜଣେ ଚାକ୍ଷର ହିସାବରେ ଭଲ । ଆପଣ ଭଲ ହେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଆପଣ ତାଙ୍କ ସେବା ଗ୍ରହଣ କଲେ । ଆପଣ କୌଣସି ବଡ଼ ମୋକଦ୍ଦମା ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଓକଲ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତି, ସେତେବେଳେ କାଣ ତାଙ୍କ Mark Sheet ଦେଖନ୍ତି କି ? ଆପଣ ତାଙ୍କ ଅଭିଜ୍ଞତା, ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ, ତାଙ୍କ ସଫଳତାକୁ ଦେଖନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ସଂଖ୍ୟାର ବୋଝ ବେଳେବେଳେ ଆମକୁ ଠିକ୍ ବାଟରେ ଯିବାରେ ଅଟକାଇଦିଏ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ମାନେ ନୁହେଁ ଯେ, ମୁଁ କହୁଛି ଯେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଏହାର ଉପଯୋଗ କରୁନା । ମୁଁ କାଲି କେଉଁଠି ଥିଲି, ଆଜି କେଉଁଠି ଅଛି, ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ଏହା କରୁନା । ବେଳେବେଳେ ଏମିତି ବି ହୁଏ, ଆପଣ ଯଦି ସୂକ୍ଷ୍ମତାର ସହ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଦେଖିବେ, ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବେ ଯେ, ଯଦି ଆପଣ ମାର୍କ ପଛରେ ପଡ଼ିଗଲେ, ତେବେ ଆପଣ Short ରାହା ଖୋଜିବେ, ବନ୍ଧା ବନ୍ଧା ଜିନିଷ ହିଁ ଧରିବେ ଏବଂ ତାହାରି ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣ ସୂଚୁତ କରିଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ବହିର୍ଭୂତ କଥା କିଛି ପରୀକ୍ଷାରେ ପଡ଼ିଗଲେ ଆପଣ ହଠାତ୍ ତଳକୁ ଖସିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆପଣ ଜ୍ଞାନକୁ କେନ୍ଦ୍ରିତ ରଖନ୍ତି, ତେବେ ଅନେକ କଥାକୁ ଆପଣ ନିଜ ଭିତରେ ସାଉଁଟି ନେବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାର୍କ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କଲେ ଆପଣ ଧିରେ ଧିରେ ନିଜ ଭିତରେ ସକୃତ୍ତିତ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ମାର୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସାମାମ ମଧ୍ୟରେ ସାମିତ ହୋଇଯିବେ । ଯାହା ଫଳରେ ପରୀକ୍ଷାରେ ଭଲ ପ୍ରମାଣିତ

ହୋଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଜୀବନରେ ଆପଣ ବେଳେବେଳେ ବିଫଳ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ରିଭାଟା ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି - "ପ୍ରତିଯୋଗିତା" । ଏହା ଏକ ବହୁତ ବଡ଼ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ଯୁକ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ଜୀବନକୁ ଆଗେଇଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କାମରେ ଲାଗେନି । ଜୀବନକୁ ଆଗେଇ ନେବାରେ ଆମ୍ଭ-ପ୍ରତିଯୋଗୀତା (ଅନୁସୃଷ୍ଟି) କାମରେ ଲାଗେ । ଅନୁସୃଷ୍ଟିର ଅର୍ଥ ହେଲା - ନିଜ ସହ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିବା । ବିତିଯାଇଥିବା ସମୟ ଠାରୁ ଆଗାମୀ ସମୟ କିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠତର ହୋଇପାରିବ ? ବିଗତ ପରିଣାମ ଠାରୁ ଆଗାମୀ ଅବସର କେମିତି ଆହୁରି ଭଲ ହୋଇପାରିବ ? ଆପଣ ପ୍ରାୟତଃ କ୍ରୀଡ଼ାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖିଥିବେ । କ୍ରୀଡ଼ାକରତ ଭବାହରଣ ମୁଁ ଏଥିପାଇଁ ଦେଉଛି କାରଣ ଏଥିରେ ଶୀଘ୍ର ବୁଝିହେବ । ଅଧିକାଂଶ ସଫଳ କ୍ରୀଡ଼ାବିତମାନଙ୍କ ଜୀବନର ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଲା ଯେ ସେମାନେ ଅନୁସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି । ଆମେ ଯଦି ଶ୍ରୀମାନ୍ ସଚିନ ଚେନ୍ନାଇକରଜାକାର ଭବାହରଣ ଦେଖିବା, କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଧରି ଲଗାତାର ଭାବେ ନିଜର ରେକର୍ଡ଼କୁ ହିଁ ଭଙ୍ଗ କରିବା, ପ୍ରତିଥର ନିଜକୁ ହିଁ ପରାଜିତ କରି ଅଗ୍ରସର ହେବା, ଖୁବ୍ ଅଭୁତ ଜୀବନଯାତ୍ରା ତାଙ୍କର । କାରଣ ସେ ପ୍ରତିସୃଷ୍ଟି ଅପେକ୍ଷା ଅନୁସୃଷ୍ଟିର ବାଟ ଆପଣେଇଲେ । ତେଣୁ ବହୁଗଣ, ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏବଂ ବିଶେଷକରି ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଯାଉଥାନ୍ତି, ଆଗରୁ ଯଦି ଆପଣେ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଶାନ୍ତିରେ ପଢ଼ି ପାରୁଥିଲେ, ପରୀକ୍ଷା କେବଳ ତିନି ଘଣ୍ଟା ହେଲେ ବି କ'ଣ ତାହା କରି ପାରୁଛନ୍ତି ? ଆଗରୁ ଯେତେବେଳେ ଉଠିବାକୁ ସ୍ଥିର କରୁଥିଲେ ତେବେ ହେଇଯାଉଥିଲା ଏବେ କ'ଣ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଉଠି ପାରୁଛନ୍ତି କି ? ଆଗ ପରୀକ୍ଷା ଚିନ୍ତାରେ ନଦି ହେଉନଥିଲା । ଏବେ ନଦି ହେଉଛି କି ? ଆପଣ ନିଜେ ନିଜକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିନିଅନ୍ତୁ । ଦେଖିବେ - ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପରୀକ୍ଷା, ହତାଶା ଏବଂ ଈର୍ଷ୍ୟାକୁ ଜନ୍ମ ଦିଏ, କିନ୍ତୁ ଅନୁସୃଷ୍ଟି ଆତ୍ମମଙ୍ଗଳ, ଆତ୍ମଚିନ୍ତନର କାରଣ ହୋଇଥାଏ, ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତିକୁ ଦୃଢ଼ କରିଥାଏ । ନିଜକୁ ନିଜେ ପରୀକ୍ଷା କଲେ ଅଧିକ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାର ଉତ୍ସାହ ଆପେ ଆପେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ବାହାର କୌଣସି Extra Energy ବା ବାହ୍ୟ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଭିତରୁ ହିଁ ସେହି ଶକ୍ତି ସ୍ୱୟଂ ଜାତ ହୁଏ । ସରଳ ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ମୁଁ କହିବି - ଆପଣ ଅନ୍ୟ କାହା ସହ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କଲେ ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି ଭାବରେ ତିନୋଟି ସମ୍ଭାବନା ଦେଖାଯାଏ । ପ୍ରଥମ, ଆପଣ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ଅନେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠତର । ଦ୍ୱିତୀୟ, ଆପଣ ତାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ନ୍ୟୁନ । କିମ୍ବା ଆପଣ ତାଙ୍କ ସମକକ୍ଷ । ଯଦି ଆପଣ ଶ୍ରେୟସ୍ବର ଡେବେ ଆପଣ ବେପରୁଆ ହୋଇଯିବେ । ଆପଣଙ୍କ ମନରେ ଅତି ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ କହୁ ନେବ । ଯଦି ଆପଣ ତାଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଖରାପ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ଦୁଃଖୀ ଏବଂ ନିରାଶ ହୋଇଯିବେ, ଈର୍ଷାଦ୍ୱିତ ହେବେ । ଯେଉଁ ଈର୍ଷା ଆପଣଙ୍କ କ୍ଷତିସାଧନ କରିବ ଏବଂ ଯଦି ସମକକ୍ଷ ତେବେ ଆପଣ ଉନ୍ନତିର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ମନେ କରିବେ - ନାହିଁ । ଗାଡ଼ି ଯେମିତି ଚାଲିଛି, ଚାଲିଥିବ । ତେଣୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ଅନୁସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ, ନିଜ ସହ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିବା ପାଇଁ । ଆଗରୁ କ'ଣ କରିଥିଲି, ଏଥର କେମିତି ତା'ଠାରୁ ଭଲ କରିବି, କେମିତି ଆହୁରି ଭଲ କରିବି । କେବଳ ଏହା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରନ୍ତୁ । ଆପଣ ବହୁତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅନୁଭବ କରିବେ ।

ଶ୍ରୀମାନ ଏସ. ସୁନ୍ଦରଜୀ ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କ ଭୂମିକା ସମ୍ପର୍କରେ ନିଜର ଚିନ୍ତାଧାରା ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ପରୀକ୍ଷାରେ ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କ ଭୂମିକା ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ସେ ଆହୁରି ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ମୋ ମା' ପାଠଶାଳା ପଢ଼ିନଥିଲେ । ତଥାପି ସେ ମୋ ପାଖରେ ବସୁଥିଲେ ଏବଂ ଗଣିତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ସମାଧାନ କରିବା ପାଇଁ କହୁଥିଲେ । ସେ ଉତ୍ତର ନିଆଉଥିଲେ । ଏଭଳି ସେ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଭ୍ରମ ସଂଶୋଧନ କରିବା ପାଇଁ ମା' ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ପାଠ୍ କରିନଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସହଯୋଗ ବିନା ମୋ ପକ୍ଷରେ CBSE ପରୀକ୍ଷା ପାଠ୍ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା ।

ସୁନ୍ଦରଜୀ ଆପଣଙ୍କ କଥା ସତ । ଆଜି ବି ଆପଣ ଦେଖିଥିବେ, ମୋତେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଥିବା, ପରୀକ୍ଷା ଦେଉଥିବା ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ । କାରଣ ଘରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ମା'ମାନେ ସତେଜ, ସକ୍ରିୟ । ସେମାନେ ଅନେକ କଥା ସହଜ କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କୁ ଏତିକି ହିଁ କହିବାକୁ ଚାହିଁବି - ଆମେ ତିନୋଟି କଥା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା - ସ୍ୱାକାର କରିବା, ଶିଖାଇବା, ସମୟ ଦେବା । ଯାହା ଅଛି ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନିଅନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଯେତିକି କ୍ଷମତା ଅଛି, ଆପଣ Accept କରନ୍ତୁ । ଆପଣ ଯେତେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଆନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ସମୟ ବାହାର କରନ୍ତୁ । ଆପଣ ଥରେ ସ୍ୱାକାର କରିବା ଶିଖିଗଲେ ଅଧିକାଂଶ ସମସ୍ୟା ତ ସେଠି ସମାଧାନ ହେଇଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିଭାବକ ଏହି କଥା ଅନୁଭବ କରୁଥିବେ । ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କ, ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ Expectation ସମସ୍ୟା ମୂଳରେ ଥାଏ । Acceptance ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନର ବାଟ ଖୋଲିଥାଏ । ମାର୍ଗକୁ କଠିନ କରିଦେଇଥାଏ । ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସ୍ୱାକାର କରିବା ନୁହେଁ, ବାଟ ଖୋଲିବାର ସୁଯୋଗ ଦିଏ । ତେଣୁ ଯାହା ଅଛି ତାକୁ ସ୍ୱାକାର କରନ୍ତୁ, ଆପଣ ମଧ୍ୟ ବୋହେପୁତ୍ର ହୋଇଯିବେ । ଆମ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପଟା-ବସ୍ତାନି (School bag)ର ଓଜନ ସଂପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରିଥାଉଁ । କିନ୍ତୁ ବେଳେବେଳେ ମୋତେ ଲାଗେ ଯେ, ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କ ଆଶା ପିଲାଙ୍କ School bag ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଟିକିଏ ଅଧିକ ଓଜନିଆ ହୋଇପଡ଼ୁଛି ।

ବହୁତ ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ଆମର ଜଣେ ପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି ହୃଦଘାତ (Heart Attack)କାରଣରୁ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଥିଲେ । ଆମ ଭାରତର ଲୋକସଭାର ପ୍ରଥମ ବାଚସ୍ପତି ଗଣେଶ ଦାଦା ମାଝିଲଙ୍କର, ତାଙ୍କ ପୁଅ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମାଝିଲଙ୍କର । ସେ ମଧ୍ୟ ସଂସଦର ସଭ୍ୟ ଥିଲେ । ସେ ସେହି ଅସୁସ୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲେ । ସେତେବେଳେ ମିଁ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲି । ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି ଯେ ସେ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ଗୋଟିଏ ନିଜେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ । ଆମ ବସିଲେ । ସେଠି ପରିସ୍ଥିତି ଅଛି, ଏସବୁ କେମିତି ଅଛି, ଏସବୁ କିମିତି ନାହିଁ, ସହକର୍ତ୍ତା ଶୁଣାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଦୁଇ ଚାରି ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପରିବେଶକୁ ଖୁବ୍ ସାକ୍ଷା-ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଲେ । ଆମେ ଯେମିତି ଯାଇ ଅସୁସ୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଭୟଭୀତ କରାଇଦେଇ; ତେଣୁ ମୁଁ ଅଭିଭାବକମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ, ବେଳେବେଳେ ଆମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହ ଏମିତି ହିଁ କରିଥାଉ । ଆପଣ କେବେ ଚିନ୍ତା କଲେ କି ଯେ ପରୀକ୍ଷା ଦିନମାନଙ୍କରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହସସ୍ମିତ କରିଦେବା ପରିବେଶ ଦେବା । ଆପଣ ଦେଖିବେ ପରିସ୍ଥିତି ବଦଳିଯିବ ।

ମୋ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ଚମତ୍କାର ଫୋନ କଲ ଆସିଛି । ସେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ନିଜର ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି । ଫୋନ୍ ଶୁଣିଲେ ଆପଣମାନେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ ସେ କାହିଁକି ନିଜ ନାମ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି ।

"ନମସ୍କାର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମହୋଦୟ, ମୁଁ ନିଜ ନାଁ ତ କହିପାରିବିନି, କାରଣ ପିଲାଦିନେ ମୁଁ ଏମିତି କିଛି କାମ କରିଥିଲି । ପିଲାଦିନେ ଥରେ ମୁଁ କପି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ବହୁତ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆରମ୍ଭ କଲି । କେମିତି ମୁଁ କପି କରିପାରିବି, ତା'ର ଉପାୟ ଖୋଜିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, ଯାହା ଫଳରେ ମୋର ବହୁତ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା । ଯେତିକି ସମୟ ମୁଁ କପି କରିବାର ସମୟ ଖୋଜିଲି, ସେତିକି ସମୟ ପାଠ ପଢ଼ି ମୁଁ ସେତିକି ମାର୍କ ଆଣିପାରିଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କପିକରି ପାଠ୍ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, ସେଥିରେ ମୁଁ ଧରା ପଡ଼ିଗଲି ଏବଂ ମୋ

ଯୋଗୁଁ ବସିଥିବା ମୋର ଅନ୍ୟ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ଅସୁବିଧା ହେଲା ।"

ଆପଣଙ୍କ କଥା ସତ । ଏହି Short-Cut ବାଲା ରାସ୍ତା କପି କରିବାର କାରଣ ପାଲଟିଯାଏ । ବେଳେବେଳେ ନିଜ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ଯୋଗୁଁ ଲଜ୍ଜା ହୁଏ ଯେ ପାଖ ପିଲା କ'ଣ ଲେଖିଛି ଟିକେ ଦେଖିଦେବି କି, ଉତ୍ତରଟା ତା'ର ଖାତା ଦେଖି Confirm କରିଦେବି କି । ମୁଁ ଯାହା ଲେଖିଛି ତାହା ଠିକ୍ କି ନୁହେଁ । ବେଳେବେଳେ ଆମେ ଠିକ୍ ଲେଖିଥାଉଁ, କିନ୍ତୁ ପାଖ ପିଲାଟି ଭୁଲ୍ ଲେଖିଥାଏ । ସେହି ଭୁଲଟିକୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଦେଇ ଏବଂ ଆମେ ମଧ୍ୟ ମରିଯାଉଁ । ତେଣୁ ନକଲ କେବେହେଲେ ଲାଭପ୍ରଦ ହୁଏ ନାହିଁ । "To cheat is to be cheap, so please, do not cheat" ନକଲ ଆପଣଙ୍କୁ ଖରାପ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ନକଲ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆପଣ ଅନେକଥର, ବାରମ୍ବାର ଏକଥା ଶୁଣିଥିବେ ଯେ ନକଲ କରିବିନି, ନକଲ କରିବିନି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହିକଥା ଆପଣଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣଥରେ କହୁଛି ସବୁ ରୂପରେ ଆପଣ ଦେଖନ୍ତୁ ନକଲ ଜୀବନକୁ ବିଫଳ କରିବାର ବାଟରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଟାଣି ନେଇଯାଉଛି । ଆଉ ପରୀକ୍ଷାବେଳେ ଯଦି ନିରୀକ୍ଷକ ଆପଣଙ୍କୁ ଧରି ପକାନ୍ତି ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ସବୁ କିଛି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ମନେକରନ୍ତୁ କେହି ନ ଧରୁଛି, ତା'ହେଲେ ଜୀବନ ସାରା ଆପଣଙ୍କ ମନ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ବୋଝ ରହିଯିବ ଯେ, ଆପଣ ଏଭଳି କାମ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖାଇବାକୁ ଥିବ ସେତେବେଳେ ଆପଣ ଆଖି ସହ ଆଖି ମିଶାଇ ଦୁଃଖାଇ ପାରିବେନି ଏବଂ ଯଦି ଥରେ ନକଲର ଅଭ୍ୟାସ ପଡ଼ିଗଲା, ତା'ହେଲେ ଜୀବନରେ କେବେ କିଛି ଶିଖିବାର ଲଜ୍ଜା ରହିବିନି । ତା'ହେଲେ ଆପଣ କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚିପାରିବେ ?

ମନେ କରନ୍ତୁ ଆପଣ ନିଜ ବାଟକୁ ଗାତରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରୁଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ତ ଦେଖିଛି, ଏଭଳି କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେ କପି କରିବା ଉପାୟ ଖୋଜିବାରେ ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ଖଟାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଏତେ ସେମାନଙ୍କ talent ପ୍ରତିଭା ଉପଯୋଗ କରିଦିଅନ୍ତି । ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତାକୁ କପି କରିବାର ଉପାୟ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଯଦି ସେହି Creativity ବା ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନମତିକୁ ସେତିକି ସମୟ ଆପଣ ନିଜ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଦେଇଥାନ୍ତେ, ତା'ହେଲେ ହୁଏତ କପିର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ପଡ଼ିନଥାନ୍ତା । ନିଜ ପରିଶ୍ରମ ବଳରେ ଯେଉଁ ପରିଣାମ ମିଳେ ସେଥିରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ତାହା ଅଭୁତ ।

ହିଁ ଗୋଟିଏ ଫୋନ କଲ ଆସିଛି :-

"ନମସ୍କାର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଜୀ, ମୋ ନାଁ ମୋନିକା । ମୁଁ ଜଣେ ଦ୍ୱାଦଶ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରୀ ହେଇଥିବାରୁ ବୋର୍ଡ଼ ପରୀକ୍ଷା ସଂପର୍କରେ ଆପଣଙ୍କୁ କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ମୋର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା - ପରୀକ୍ଷା ସମୟର ଚାପ କମ୍ କରିବାକୁ ଆମେ କ'ଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ? ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନଟି ହେଲା - ପରୀକ୍ଷାବେଳେ କାହିଁକି କେବଳ ପଢ଼ିବା, ପରିଶ୍ରମ କଥା କୁହାଯାଏ, କାହିଁକି ଖେଳ ସଂପର୍କରେ କୁହାଯାଏନି ? ଧନ୍ୟବାଦ .... ।"

ଯଦି ପରୀକ୍ଷା ଦିନରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଖେଳ କଥା କହିବି, ତା'ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ଶିକ୍ଷକ, ଆପଣଙ୍କ ଅଭିଭାବକ ମୋ ଉପରେ ରାଗିବେ - କହିବେ ଲାଏ କେମିତି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ, ଯିଏ ପିଲାଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ କହୁଛି ଖେଳ କଥା । କାରଣ ସାଧାରଣତଃ ଏଭଳି ଧାରଣା ରହିଛି ଯେ, ଯଦି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଖେଳ ଆଡ଼କୁ ମନ ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ପାଠପଢ଼ାରୁ ସେମାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହଟିଯାଏ । ଏହି ମୌଳିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ହିଁ ଭୁଲ୍ । ଏହାହିଁ ସମସ୍ୟାର ମୂଳ । ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ବିକାଶ ଯଦି ଆବଶ୍ୟକ, ତେବେ ପୁସ୍ତକ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ ରହିଛି ଏବଂ ତାହା ଅତି ବିଶାଳ, ତାକୁ ଜାଲିବା ଶିଖିବାର ମଧ୍ୟ ସେହି ସମୟ । କେହି ଯଦି କହେ ଯେ ମୁଁ ଆଉ ସବୁ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇସାରେ, ତା'ପରେ ଖେଳିବି, କି ପରେ ଏ କଥା କରିବି, ତେବେ ତାହା ଅସମ୍ଭବ । ଏହାହିଁ ତ ଜୀବନକୁ ଗୋଟିଏ ସାଫ୍ତରେ ଭାଙ୍ଗିବାର ସମୟ । ଏହାକୁହିଁ ତ ଲାଳନପାଳନ କୁହାଯାଏ । ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରକୃତରେ ପରୀକ୍ଷାରେ ତିନୋଟି କଥା ଖୁବ୍ ଜରୁରୀ । Proper Rest ଅର୍ଥାତ ଆରାମ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଶରୀର ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଭଲ ନିଦ ଏବଂ ତୃତୀୟ କଥା ହେଲା ମାନସିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବ୍ୟତୀତ ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ଅନେକ ଅଂଶ ରହିଛି, ଯାହାକୁ physical activity ଶାରୀରିକ ପରିଶ୍ରମ/ଖେଳକୁଦର ମଜା ମିଳିବା ଦରକାର । କେତେବେଳେ ଚିନ୍ତା କରିଛନ୍ତି ? ଯେତେବେଳେ ଏତେ ସବୁ ସାମନାରେ ଥିବ, ସେତେବେଳେ କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବାହାରକୁ ଆସି ଟିକିଏ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁନ୍ତୁ, ଟିକିଏ ବୁଲିଲାତା ଆଡ଼କୁ ଦେଖନ୍ତୁ । ମନକୁ ଟିକିଏ ହାଲୁକା କରନ୍ତୁ । ଆପଣ ଦେଖିବେ ଯେ ଏକ ନୂଆ ସତେଜତା ସହ ଆପଣ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜ ରୂପ କୁ ନିଜ ପୁସ୍ତକ ପାଖକୁ ଫେରୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ନିଅନ୍ତୁ । ଟିକିଏ ବାହାରକୁ ଯାଆନ୍ତୁ, ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଯାଆନ୍ତୁ, ଦେଖନ୍ତୁ ନିଜ ପସନ୍ଦର କିଛି ଅଛି କି ? ନିଜ ପସନ୍ଦର ବିଷୟ ମିଳିଗଲେ ତାହା ଖାଆନ୍ତୁ । ଟିକିଏ ଥଣ୍ଡା ମଜା କରନ୍ତୁ । ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ହେଉ ନା କାହିଁକି ଆପଣ break ଦିଅନ୍ତୁ । ଆପଣ ଅନୁଭବ କରିବେ ଯେ ଆପଣଙ୍କ କାମ ସଫଳ ହୋଇଯାଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହା ଠିକ୍ ଲାଗିବ କି ନାହିଁ, ମୁଁ ଜାଣିନି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତ ଅନୁଭବ କରିଛି ଯେ ଏଭଳି ସମୟରେ ଏବେ Deep Breathing କଲେ ଖୁବ୍ ଲାଭ ହୁଏ । ଗଭୀର ଶ୍ୱାସ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଖୁବ୍ ଆରାମ ମିଳିଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ କୋଠରୀ ମଧ୍ୟରେ ଆବଶ୍ୟକ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ଟିକିଏ ଖୋଲା ଆକାଶ ତଳକୁ ଆସନ୍ତୁ, ଛାତ ଉପରକୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ, ପାଦ ମିଳିବ ଗଭୀର ଶ୍ୱାସପ୍ରଶ୍ୱାସ ନେଇ ତା'ପରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ଆପଣ ଅନୁଭବ କରିବେ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ଶରୀର ପୁରାପୁରି Relax ହେଇଯିବ ଏବଂ ଶରୀରର Relaxation ଆପଣଙ୍କ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ମଧ୍ୟ Relaxation ପ୍ରଦାନ କରିବ । କିଛି ଲୋକ ଭାବନ୍ତି ଯେ, ବିକମ୍ପିତ ରାତ୍ରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଜାଗର ରହିଲେ ଅଧିକ ପଢ଼ି ହେବ । ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା, ଶରୀରକୁ ଯେତିକି ନିଦ ଆବଶ୍ୟକ ସେତିକି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆପଣଙ୍କ ପଢ଼ିବା ସମୟ ନଷ୍ଟହେବ ନାହିଁ । ଏହା ପଠନ ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧିରେ ସହାୟକ ହେବ । ଆପଣଙ୍କ Concentration ଏକାଗ୍ରତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ । ଆପଣଙ୍କୁ ସତେଜ ଲାଗିବ । ଆପଣଙ୍କ ଦକ୍ଷତା ସାମଗ୍ରିକ ଭାବରେ ବହୁମାତ୍ରାରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ବାଚନୀ ସଭାମାନ କରିଥାଏ, ବେଳେବେଳେ ମୋ ଗଳା/ତଣ୍ଡୁ ପଡ଼ିଯାଏ । ଜଣେ ଲୋକଗାୟକ ମୋତେ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବାକୁ ଆସିଲେ । ସେ ମୋତେ ପଚାରିଲେ - ଆପଣ କେତେ ଘଣ୍ଟା ଶୁଅନ୍ତି ? ମୁଁ ପଚାରିଲି କାହିଁକି ଭାଇ, ଆପଣ ଡାକ୍ତର କି ? ସେ କହିଲେ - ନା, ନା, ନିର୍ବାଚନୀ ସମୟରେ ଭାଷଣ ଦେଇ ଦେଇ ଆପଣଙ୍କ ଗଳା ଖରାପ ହୋଇଯାଏ, ଏହାର ତା' ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଆପଣ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ନିଦ୍ରା ଗ୍ରହଣ କଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ Freshness ମିଳିବ, ସତେଜ ଲାଗିବ । ମୁଁ ନିଦ, ମୋର ଭାଷଣ ଏବଂ ମୋର ସ୍ୱର କଥା ଦେଖିହେଲେ ଚିନ୍ତା କରିନଥିଲି । ସେ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଚେରମୂଳ ଦେଇଦେଲେ । ତେବେ ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ ଏସବୁ କଥାର ଗୁରୁତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଲାଭ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ, ଖାଲି ଶୋଇଥିବେ, କାହିଁକି ଯେ, ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କହିଛନ୍ତି ଶୋଇଥିବା, ଏବେ ଆଉ ଚେଇଁବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏମିତି କରିବେନି । ନହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର ଲୋକ ମୋ ଉପରେ ରାଗିଯିବେ । ଆଉ ଯେଉଁ ଦିନ ଆପଣଙ୍କ ମାର୍କଶିଟ ଆସିବ ସେଦିନ ତାଙ୍କୁ, ଆପଣ ଦେଖା ଯିବେନି ଖାଲି ମୁଁ ଦିଶିବି । ତେଣୁ ଏଭଳି କରିବେନି । ମୁଁ ତ କହିବି "P for prepared and P for play" ଯିଏ ଖେଳିବ ସେ ବଢ଼ିବ । "The person who plays, shines" ମନ, ବୁଦ୍ଧି, ଶରୀରକୁ ସତେଜନ ରଖିବାର ଏହା ଏକ ବହୁତ ବଡ଼ ଔଷଧ ।

ହଉ, ଯୁବବନ୍ଧୁ, ଆପଣମାନେ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚଳାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ମନର କଥାରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛି । ହୁଏତ ଆଜିର ମୋ କଥା ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କୁ Relax କରିବ, କିନ୍ତୁ ତା ସହ ମୁଁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହିବି ମୁଁ ଯେଉଁ କଥାସବୁ କହିଛି, ତାକୁ ବୋଝ ହେବାକୁ ଦେବେନି । ଯଦି ସମସ୍ତ ତେବେ କରନ୍ତୁ ନହେଲେ ନାହିଁ । ନହେଲେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ବୋଝ ପାଲଟିଯିବ । ତେଣୁ ଯେତିକି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ବାପାମାଆଙ୍କୁ ବୋଝ ସୃଷ୍ଟି ନ କରିବା ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷା ଦେଉଛି, ତାହା ମୋ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଲାଗୁ ହେଉଛି । ନିଜ ସଂକଳ୍ପକୁ ସ୍ଥରଣ କରି ନିଜ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ପରୀକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ମୋର ବହୁତ ଶୁଭକାମନା ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରୀକ୍ଷାରେ ଅକ୍ଳିନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷାକୁ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ସବ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଏହାପରେ ପରୀକ୍ଷା କେବେହେଲେ ଆଉ ପରୀକ୍ଷା ହୋଇ ରହିବିନି । ଏହି ମନକୁ ନେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ନ୍ତୁ ।

ପ୍ରିୟ ଦେଶବାସୀଗଣ, 1 ଫେବୃୟାରୀ 2017 ତାରିଖରେ ଭାରତୀୟ ଚତୁର୍ଥା ବାହିନୀକୁ 40ବର୍ଷ ପୂରଣ ହେଉଛି । ଏହି ଅବସରରେ ମୁଁ ଚତୁର୍ଥା ବାହିନୀର ସମସ୍ତ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଯବାନମାନଙ୍କୁ ରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରୟାସ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛି । ଏହା ଗର୍ବର ଯାତ୍ରା ଯେ, ଚତୁର୍ଥା ବାହିନୀର ଦେଶରେ ନିର୍ମିତ ନିଜର ସମସ୍ତ 126ଟି ପୋତ ଏବଂ 62 ବିମାନ ସହ ବିଶ୍ୱର ଚାରିଟି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଚତୁର୍ଥା ବାହିନୀ ମଧ୍ୟରେ ନିଜର ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଚତୁର୍ଥା ବାହିନୀର ମନ୍ତ୍ର ହେଲା - "ସନ୍ୟାସ ରକ୍ଷାମଃ" । ନିଜର ଏହି ଆଦର୍ଶ ବାକ୍ୟକୁ ଚରିତ୍ରୀତ କରି ଦେଶର କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଏବଂ ସମୁଦ୍ର ପରିବେଶକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ଚତୁର୍ଥା ବାହିନୀର ସମାଜ ପ୍ରତିଜ୍ଞ ପରିସ୍ଥିତି ସତ୍ତ୍ୱେ ଦିନ ରାତି ତପ୍ତର ରହୁଛନ୍ତି । ଗତ ବର୍ଷ ଚତୁର୍ଥା ବାହିନୀର ଲୋକେ ନିଜ ବାୟୁତ୍ୱ ସହ ଆମ ଦେଶର ସମୁଦ୍ରକୁଳକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବାର ବଡ଼ ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ଏଥିରେ

ସାମିଲ ହୋଇଥିଲେ । ତଟ ସୁରକ୍ଷା ସହିତ ତଟୀୟ ସୁରକ୍ଷା ଅଭିଯାନର ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟ ସେମାନେ କଲେ । ଏମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଅଭିନନ୍ଦନର ପାତ୍ର । ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ ଜାଣିଥିବେ ଯେ, ଆମ ଦେଶରେ ତଟରକ୍ଷା ବାହିନୀରେ କେବଳ ପୁରୁଷ ନୁହନ୍ତି, ମହିଳାମାନେ ମଧ୍ୟ ସମାନ୍ୟତା ହୋଇ ସମାନ ରୂପରେ ନିଜ ଦାୟୀତ୍ୱ ତୁଲାଇଛନ୍ତି । ସଫଳତା ସହ ତୁଲାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ତଟରକ୍ଷା ବାହିନୀର ଆମର ମହିଳା ଅଫିସର ପାଇଲଟ ହୁଅନ୍ତୁ, ଅବଜର୍ଭର ହୁଅନ୍ତୁ, କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, Hovercraft ର ମୁଖ୍ୟ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀତ୍ୱ ତୁଲାଇଛନ୍ତି । ଭାରତର ଉପକୂଳରେ ସୁରକ୍ଷାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ସାମୁଦ୍ରିକ ସୁରକ୍ଷା ଆଜି ବିଶ୍ୱର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ । ଏହି ସମୟରେ ମୁଁ ଭାରତୀୟ ତଟରକ୍ଷା ବାହିନୀର 40ତମ ବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ଅନେକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି ।

1 ଫେବୃୟାରୀ ଦିନ ବସନ୍ତ ପଂଚମୀର ପର୍ବ । ବାସନ୍ତକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଋତୁ ଭାବେ ସ୍ୱୀକୃତି ମିଳିଛି । ବସନ୍ତ ଋତୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରାଜା । ଆମ ଦେଶରେ ବସନ୍ତ ପଂଚମୀ ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜାର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପର୍ବ । ବିଦ୍ୟା ଆରାଧନାର ଅବସର ଭାବେ ଏହାକୁ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ଏହା ବୀରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାର ପର୍ବ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ""ମେରା ରଙ୍ଗଦେ ବସନ୍ତ ଚୋଲା"" - ଏହା ସେହି ପ୍ରେରଣା ହିଁ ତ ଅଟେ । ଏହି ବସନ୍ତ ପଂଚମୀର ପବିତ୍ର ପର୍ବରେ ମୁଁ ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ଅନେକ ଅନେକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଉଛି ।

ମୋର ପ୍ରିୟ ଦେଶବାସୀଗଣ, “ମନ କି ବାତ”କୁ ଆକାଶବାଣୀ ମଧ୍ୟ ନିଜର କାଳ୍ପନିକତା ସହ ସବୁବେଳେ ନୂଆ ରଙ୍ଗ ଦେଇଆସିଛି । ଗତମାସ ଠାରୁ ସେମାନେ ମୋର "ମନ୍ କି ବାତ୍" ଶେଷ ହେବାର ଠିକ୍ ପରେ ପରେ ଆଂଚଳିକ ଭାଷାରେ ଏହା ଶୁଣାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ଦୂରଦୂରାନ୍ତରୁ ଲୋକ ଚିଠି ଲେଖୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆକାଶବାଣୀକୁ ତାଙ୍କର ଏହି ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରେରିତ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଅନେକ ଅନେକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି । ଦେଶବାସୀଗଣ, ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅନେକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି । "ମନ୍ କି ବାତ୍" ମୋତେ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ିହେବାର ଗୋଟିଏ ବହୁତ ବଡ଼ ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ କରୁଛି । ବହୁତ ଶୁଭକାମନା ।

ଧନ୍ୟବାଦ ।

(Release ID: 1481349) Visitor Counter : 4

